కథకుని కథ

సాయంత్రం ఏడు కావస్తోంది.

టెలిగ్రాఫ్ తీగలమీద తోకతో బేలన్సుకాస్తూ చల్లగాలికి తూలుతూ కూర్చున్న ఒంటికాకిలా డాబాపిట్టగోడమీద రెండు కాళ్ళూ మీదికెత్తి కూర్చున్నాడు రచయిత.

దూరంగా పట్టాలమీద వెళ్తున్న రైలు మిణుగురు పురుగుల బారులా కన్పిస్తోంది. అది చేస్తున్న శబ్దం, రచయితకు రెండో వైపు ఎక్కడో మోటారు పనిచేస్తున్న శబ్దంలా విన్పిస్తోంది. కొంత సేపట్లో అది చెట్ల చాటున మాయమైనా శబ్దం మాత్రం కొంతసేపటి వరకూ అలా విన్పిస్తూనే వుంది.

డాబా పక్క ఖాళీస్థలంలో వున్న గుడిసెలు గడ్డితో అల్లిన టోపీలు పెట్టుకున్న బెస్తవాళ్ళలా వున్నాయి. అందులో ఒక గుడిసెలోని ఒక పోర్షనులోంచి చంటి పిల్లాడి ఏడుపు విన్పిస్తోంది.

ప్రజల్ని ప్రభుత్వం మింగితే, ప్రభుత్వాన్ని కేపిటలిస్టులు మింగుతున్నారా అన్నట్టు లోకాన్ని చీకటిమింగితే చీకటిని కొండ చాటునుండి వస్తోన్న కారు మేఘాలు మింగుతున్నాయి. ప్రభుత్వమూ కేపిటలిస్టులూమాత్రం ప్రజల్లో భాగం కారా అని

ప్రశ్నించే అమాయకులకు "కారు....కారు" మని సమాధానం చెప్తున్నట్టుగా వుందా చంటిపిల్లాడి ఏడుపు.

దాంతోపాటు "నీకేటి మూడిందిరా ఎదవన్న రెదవా, నన్ను పీల్చి పిప్పిచేసినా నీ ఆకలి తీరదట్రా" అని ఆకలితో విసుగ్గా కసురుకొంటూన్న గొంతు-వాళ్ళమ్మ గొంతు కాబోలు-విన్పిస్తోంది.

డాబా ఇంటిని అనుకుని ఖాళీ జాగాలో పెరిగిన వేపచెట్టు కొంతసేపు అమ్మోరు పూనిన మనిషిలా మాంచి ఊపుతో ఊగుతోంది. కొంతసేపు నల్లమందు కొట్టిన మనిషిలా నింపాదిగా జోగుతోంది.

ఎయిర్ కండిషన్డు గదిలో వరద బాధితుల గురించి ఎంతో విచారంగా ఆలోచిస్తూన్న మంత్రిగారిలా తన రచనలతో సంఘాన్ని, తద్వారా ప్రజల్ని ఎలా ఉద్ధరించాలా అని మాంచి ఫోజులో తీవ్రంగా ఆలోచిస్తున్నాడు రచయిత.

ఆకలి కడుపులు గర్జిస్తూ ప్రపంచంమీద విరుచుకుపడుతున్నట్లుగా కొండ వెనుకనుండి కారుమబ్బులు ఉరుముతూ వస్తున్నాయి. కొండల్ని కూడా మండించేస్తాయా అన్నట్టు మెరుపులు మెరుస్తున్నాయి. అన్యాయాలకు గురయ్యే ఆకలి కడుపుల్ని విప్లవ కవిత్వం పురికొల్పినట్లు; ఆ మేఘాలకు తోడు హోరుమంటూ గాలి మొదలైంది.

"ఓలమ్మో గాలెత్తీసినాది. కమ్మ లెగిరిపోతాయి గావాల" అని కొంతసేపు బెంగగాను, "అమ్మోలమ్మ .... నూకలకైనా యెల్నానుగాను" అని మరికొంత సేపు విసుగ్గాను, "ఓర్నాయనో ఆ సెట్టేలా వూగిపోతంది. ఇరిగిపోద్ది గావాల" అని యింకొంత సేపు భయంగాను, తెగిపోయిన గొలుసులా ఆలోచనలు ముక్కలు ముక్కలుగా వస్తున్నాయి గుడిసెలోని ఆడ మనిషికి. దానికి తోడు పిల్లాడు యేడుపు మానకపోవడంతో పిచ్చెక్కి నట్టయ్యింది.

"ఓరయ్యోరే .... వొల్లొల్లకోరా, ఉఁఊఁ ఏటీ గుంటడూ" అని వొళ్ళోకి తీసుకుని "ళొళ్ళొళ్ళొ" అంది. కాని గుంటడు ఊరుకోకుండా, గుక్క పెడుతూనే వున్నాడు. గుడిసెలోంచి వొంగి బయటికి గాల్లోకి తీసుకొచ్చింది. అప్పటికీ వూరుకోలేదు. అంతా చీకటిగా వుంది. ఆ చీకటిలో యేవీ లేకపోయినా, ఏవీ కనిపించకపోయినా, "అడుగోర సెందమావ....ఏదిరా దాదా.... అద్దగో ఏపసెట్టమ్మో....అమ్మో యెంత పెద్దదో" అంటోంది. తలనిండా కళ్ళున్న రాక్షసి మోహంలా, తోకమీద నిలబడ్డ పాము పడగలా వుందా వేపచెట్టు. అంతే. గుంటడు ఊరుకున్నాడు.

రచయితకి ఆ వేపచెట్టు, తను కథలెల్లా రాసినా ఆమో దించి ఏకండీగా తలలూపే పాఠకుల సమూహంలా కనిపిస్తోంది. రచయిత పూర్వాశ్రమంలో ప్రేమకథలు రాసేడు. టీనేజ్ కుర్రాళ్ళనొక వూపు వూపేడు. సెంటిమెంటల్ స్టోరీస్ రాసేడు.

టీనేజ్ అమ్మాయిల్చేత ఉత్తరాలు రాయించీసుకున్నాడు. రైటరీమణులు తలెత్తి ఆ రెండు రకాల కథల్నీ కలిపేసి సీరియళ్ళు రాసేసి, ఆ రెండు రకాల పాఠకుల్నీ తమ పక్కకు తిప్పీసుకున్నారు. అప్పటికిగాని ధనస్వామ్యం పాదాలక్రింద నలిగిపోతూన్న జనంగూర్చి, సనాతన భావాల అడకత్తెర్లలో నలిగిపోతున్న జనంగూర్చి, సంఘం చేస్తున్న అన్యాయాలకు గురౌతున్న జనం గూర్చి బాధపడుతూ బాగుపరుస్తూన్న మహా రచయితలు కనిపించలేదు. సాదా మనుషుల మంచి చెడ్డలూ, బాగోగులు గురించి కథల్రాయడంపై తీవ్రంగా ఆలోచిస్తున్నాడు రచయిత.

అదిగో అప్పుడే వచ్చిందతని భార్యామణి ''ఏవండీ.. భోజనానికి లేవరూ....'' అంటూ. వరదబాధితుల గురించో, అగ్ని బాధితుల గురించో సుఖంగా కూర్చుని విచారంగా ఆలోచిస్తూన్న మంత్రిగారిని తన చేతిలోని ఎమ్మెల్యేల పార్టీ పిరాయింపు కలచివేసినట్టు భార్యామణి పిలుపు రచయితని కలత పెట్టేసింది.

"ఉండవే....నువ్వొహ త్రివి. సమయానికి పిలుస్తావు" అంటూ గాలిదుమారంలా ఆవిడమీద యెగిరిపోను రచయిత. కాసి అంతవరకూ కొండచాటున పొంచివుండి వొక్కసారిగా బయటికి వచ్చి వాయవ్యాస్త్రమూ, పర్జన్యాస్త్రమూ వొకేసారి వేసినట్టు దడదడా తళతళామంటూ మేఘం వచ్చేసింది.

అప్పటికే భార్యామణి పిట్టగోడ దగ్గరికి వచ్చి వేప చెట్టును చూడనే చూసింది. అది ఆవిడ కంటికి యెదుటివాడి ఆస్తి కలిపేసుకోడానికి తట్టిన ఐడియా పూ పేస్తున్న వాడిలా కనిపించింది. బాగా బలిసిన భీముడు వొకరోజు తిండిలేక కిర కిర లాడిపోతున్నట్టుగా కనిపించింది. అంతకన్న ముఖ్యంగా కొన్ని నెల్లపాటు వంట చెరకు కొరతలేకుండా వరమిచ్చే దేవ తలా కనిపించింది.

ఇంకా సేపు రచయితా, అతని భార్యామణీ వేపచెట్టు గురించి డాబామీద సరదాగానూ; చంటిపిల్లాడూ, అతనితల్లీ డాబా క్రింద భయంగానూ ఆలోచించేవారేనేమో, కాని జానపద చిత్రంలో దుర్మార్గపు సేనాపతి భటులతోపాటు దోచుకోడానికి వస్తే ఇళ్లల్లోకి పరిగెత్తి తలుపులు మూసుకున్నట్టు, హోరుమంటూ గాలి దడదడమంటూ వానా రావడంతో వాళ్ళు అదరా బాదరా ఇళ్ళల్లోకి వెళ్ళిపోయేరు.

సంఘాన్నంతా కలిపేసి ముద్దచేసి సరికొత్త సమాజాన్ని తయారుచేసే క్లాస్‌వార్‌లా వచ్చేసింది వాన. ఇలాంటి క్లాస్ వార్లూ, విప్లవాలూ మా ఇళ్ళల్లోకి ఎక్కడ వచ్చేస్తాయో అన్న ట్టుగా అందరూ ఇళ్ళల్లోకిపోయి తలుపులు గడియ పెట్టుకుని కూచున్నారు. ఆ హోరుకీ ఆ గాలికీ, ఆ జోరుకీ ఆ వానకీ, ఆ చలికీ ఆ జల్లుకి ఇళ్ళలోనివాళ్ళు తాము చచ్చిపొయ్యేమో బతికే వున్నామో తెలియని వాళ్ళలా బిగుసుకూర్చున్నారు.

ఆ గాలివానకి ఎదురీదలేక, ఆ చలికి పరిగెత్తలేక, ఆ ప్రళయానికి దిక్కుతోచక బిక్కుబిక్కుమంటూ నడుస్తున్నాయి గడియారంలోని ముళ్ళు. తలెత్తి టైము చూడ్డానికి భయపడి ఎవరైనా అడుగుదామని నాలుగ్గోడల మధ్యా అటూ ఇటూ తిరుగుతూన్నట్టుగా ఉంది పెండ్యులం.

x x x x

రాజ్యాంగంలోని ఈక్వాలిటీ అన్న పదానికి తన రాజ్యంలో అర్థం లేదన్నట్టుగా సూర్యుడు తన లేత కిరణాలను మొదట భవనాలపైనా, క్రమక్రమంగా పెంకుటిళ్లమీదా, చిట్టచివరగా పూరి గుడిసెలమీదా ప్రసరింపజేస్తూ ఉదయించేడు.

"ఏవండీ రాత్రేదో పెద్దగా చప్పుడైంది కొంపముంచి వేపచెట్టుగాని పడిపోయిందో యేమిటో" అంటూ భార్యామణి సుప్రభాతం పాడగానే రచయిత పండుంపుల్ల నోట్లో పెట్టుకుని గబగబా డాబా యెక్కేడు. నిజాయితీ లేనివాళ్లని పట్టిచ్చే నిఘా విభాగం వారిలా రచయితమీద వొక్కసారిగా తన కిరణాల వల విసిరేడు సూర్యుడు. గింజలన్నీ దొంగ రవాణా అయిపోతున్నాయర్రో అంటూన్నట్టుగా గోలగోలగా వందలకొద్దీ పక్షులు ఆకాశంలో ఎగురుతూ అరుస్తున్నాయి.

పిట్ట గోడదగ్గరికి వచ్చి చూసేడు రచయిత. చుట్టూవున్న గుడిసెలతో వేపచెట్టు పిల్లల కోడిలా వుండేది. తల్లిచాటు పిల్లలా ఆ వేపచెట్టు కిందున్న ఆ గుడిసె బిక్కుబిక్కుమంటూ వుండేది.

అటువంటిది జరాసంధుణ్ణి చీల్చి ఆ రెండు తునకలూ కలవకుండా తనే మధ్యన పడుకున్న భీముడిలా వుంది గుడిసెకు మధ్యగా పడిన వేపచెట్టు. వేపచెట్టు పడ్డం అటు పడ్డా, ఇటు తన పెరటి గోడ నానుకుని పెరిగిందేమో గోడకూడా కొంత మేర పడిపోవడం రచయిత కంటపడింది.

పెరట్లోకి ఎప్పుడు వెళ్ళిందో ఏమో తన భార్యామణీ, గుడిసె ఓసరు పెళ్ళాం గొంతుకలెత్తి పెద్దగా దెబ్బలాడుకుంటున్నారు. గోడ పడిపోయి నష్టపోయాం కనుక వేపచెట్టేనా నష్టపరిహారంగా తమకే కావాలంటోంది భార్యామణి. ఆ వేపచెట్టు వేసింది తానే కాబట్టీను, అది తన జాగాలో ఉంది కాబట్టీను, పైగా తన గుడిసెమీద పడింది కాబట్టీను ఆ వేపచెట్టు తనదే అంటోంది గుడిసె ఓనరు పెళ్ళాం.

ముచ్చటపడిపోయేడు రచయిత. ''ఏవిటమ్మా! మా పడిపోయిన గోడ తిరిగి నువ్వు కట్టించి ఇచ్చేస్తావా నీ వేపచెట్టు నీ కొదిలేస్తాం. అయినా తెలీక అడుగుతానూ ఈ జాగా నీదంటున్నావ్. ఈ వేపచెట్టు నీదంటున్నావ్. దానికేవైనా దాఖలాలున్నాయా, వుంటే చూపించు. అయినా గోడ నష్టపోయేడి మేవూ-చెట్టు తీసుకునేది నువ్వానా ? అదేం వీల్లేదు దీనిమీద నువ్వు చెయ్యి వెయ్యడానికి వీల్లేదు'' అంటూ భార్యామణికి సపోర్టు వెళ్ళేడు రచయిత. మగాడు రంగంలోకి దిగేసరికి వెనక్కి-జంకిపోయింది అవతలి పార్టీ.

సినిమా సంగీతంలో చావు బాజాలాగా గుడిసె తాలూకు పడిపోయిన భాగంలోంచి చంటిపిల్లాడితల్లి గుండె బాదుకుంటూ ఏడుస్తున్న ఏడుపు, మంచి రసకందాయంలో వున్న రచయితకి

పిన్పించలేదు. అది రానురాను దగ్గరపడి "ఎవులు కొట్టేసు కుంతారో కొట్టేసుకోండిగాని తల్లో అదేదో బేగి కానియ్యం డమ్మా....రేత్రి గుడి సెమీదడిపోగానే గుంటడు దడుసుకున్నాడు. ఒళ్ళు పేలాపగింజనాగా పేలిపోతంది. కళ్ళు తేలేస్సినాడు, సచ్చి మీ కడుపుల పుడతాను. అమ్మమ్మమ్మ జొరం మాత్ర వోటుంటే గుంటడికియ్యండమ్మా" అంటూ కాళ్ళు పట్టుకునే దానిలా వంగింది.

వార్‌ఫీల్డ్‌లో వున్న జనరల్ అయినా చచ్చే స్థితిలో వున్న శత్రు సైనికుడికి వైద్య సదుపాయం చేయించే సానుభూతి ఉంటుందేమోగాని రచయిత కాపాటి జాలికూడా లేదంటానికి అతని మాటలే సాక్ష్యం. "వెళ్లెళ్ళు తల్లీ, వాటికి ధర్మాసుపత్రు లున్నాయ్. మా గొడవలో మేవుంటే మధ్య నువ్వేవిటి. తెల్లారు తూనే చావు మొర్రులు పెట్టకుండా తొందరగా వెళ్ళమ్మా, లేక పోతే మా పన్లవ్వవ్."

అంతేకాదు ఆలస్యం చేస్తే అమృతం విషమౌతుందో లేదోగాని పోలింగు బాక్సుల్లోని ఓట్లు కాటువెయ్యబడతాయనీ రాత్రికి రాత్రే తలలు మారిపోతాయనీ రచయితకి బాగా తెలిసి వుండాలి. అందుకే ఓకవ్రలు కొట్టేవాణ్ణి వెంటనే పురమా యించీసేడు.

రచనలెలా చేసినా తన దగ్గరకొచ్చేసరికి స్వార్థంతో కుళ్ళిపోయే నిజాయితీలేని రచనలని నరికి పారేసే పాఠక లోకంలా ఆ వేపచెట్టును ఒక్క పెట్టు పెట్టింది గొడ్డలి. ★